

«Er de en av oss?»

TEKST

Britt Margrethe Elli

PUBLISERT 1. juli 2005

Jeg har med stor interesse fulgt debatten i Tidsskriftet i den senere tid om vern av profesjonsstudiet, og registrerer at det finnes blant mange behov for å beskytte en tilsynelatende så sterkt utsatt profesjon som psykologstanden.

Jeg begynte å studere grunnfag i psykologi på Blindern med tanke på profesjonsstudiet. Tvilen i forhold til videre utdanning begynte imidlertid å melde seg da vi fikk følgende oppsummering av hva sensorene så etter i sin evaluering av studentenes eksamensbesvarelser: «Vi spør oss selv: 'Er dette en av oss?」 Videre ble det sagt av enda en studiekonsulent: «Som dere forstår, er det bare *kremen* som blir tatt opp i profesjonsstudiet» (med henvisning til karakter som var nødvendig å oppnå for å kvalifisere).

Jeg var ikke lenger sikker på om jeg ville inn i et miljø som dette, og begynte å undersøke nærmere profesjonsstudiets forløp. Jeg oppdaget til min overraskelse at den som etter hvert ønsker å velge fordypning i ungdoms- og voksenpsykologi, tvinges til å velge mellom systemisk kognitiv og dynamisk terapi. For meg ble dette et unødvendig og kunstig skille. Jeg fant det umulig å forestille meg at jeg måtte velge mellom de to, og ønsket et bredere grunnlag enn dette. Derfor valgte jeg å ta min bachelorsgrad i psykologi på Blindern, med etterfølgende masters i familieterapi med klinisk praksis under veiledning og samtidig etterutdanning i bildeterapi for å få med den humanistiske, dynamiske terapiforståelsen. Dermed får jeg muligheten til å kombinere forskning og klinisk arbeid med en bred teoretisk plattform. Senere har jeg snakket med profesjonsstudenter som angret på at de ikke var like «forutseende» og sjekket studiets innhold på forhånd.

I studentmiljøet på Blindern råder det en oppfatning av at hvis du «bare» studerer faget og ikke tar profesjonsstudiet, er det fordi du ikke har nådd opp og kvalifisert deg. Dette sier noe både om hvordan studenter av faget blir preget av instituttet og hvordan de forskjellige typer utdanning innen faget vurderes i forhold til hverandre. Jeg synes det er leit at et så viktig forum for fagpersoner innen psykologi som Tidsskrift for Norsk Psykologforening skal underbygge en slik holdning. Hvordan skal anvendt forskning og grunnforskning bli til gjensidig befruktning og berikelse så lenge dette klasses skillet forsøkes holdt i hevd?

Når jeg har deltatt ved American Psychological Associations konferanser i USA har det virket sterkt motiverende å bli tatt på alvor som student i faget og bli møtt som «en av

dem». I den forbindelse vil jeg også nevne at jeg spør meg selv hvorfor Tidsskrift for Norsk Psykologforening er oversatt til engelsk på forsiden med «Journal of the Norwegian Psychological Association». En slik oversettelse forutsetter en helt annen norsk tittel. Kan det grense til det uredelige å gi inntrykk på grunnlag av selve ordlyden i oversettelsen av bladet er en slags norsk søsterutgave av en av American Psychological Associations tidsskrifter? Da måtte den norske tittelen ha vært Tidsskrift for Norsk Forening for Psykologi eller lignende.

Hvorfor finnes det ikke i Norge et samlet fagforum som er like åpent som American Psychological Association der forskere, psykologer og andre profesjonelle innen faget kan stå sammen og bidra til gjensidig berikelse? Gode studenter av faget utvikles ved at de kan inkluderes i et miljø som tar dem på alvor og som vil fostre i flere retninger i psykologisk helsevesen.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 42, nummer 7, 2005, side

TEKST

Britt Margrethe Elli